

מתוך עשרות תגובות שקיבלנו על העלון "האיפון שהציל" נביא לפניכם תגובה אחת מרגשת במיוחד.

לכבוד ארגון "נפשנו" ולכל האנשים הנפלאים האחראים עליו, כבר יותר משנתיים שאני לוקחת איתי את הסיפור האישי שלנו, שלי ושל בעלי, ועד היום לא היה לי את האומץ להעלות אותו בכתב, אולם כשראיתי את העלון שלכם "האיפון שהציל" החלטתי שגם אני שולחת את הסיפור שלנו, ואם תירצו לפרסמו, הרשות נתונה בידכם.

❁ בן אדם לחברו ❁

הכל התחיל אחרי ארבע שנים של ציפיה לילד משלנו, (ציפיה שמי שחווה אותה אין צורך להסביר לו מהי, ומי שלא חווה אותה גם לא יעזרו לו שום הסברים) החלטנו לעשות צעד שיכניס קצת שמחה לחיים הריקים שלנו, ופשוט עברנו לדירה חדשה.

תקופה קצרה לאחר מכן, כנראה בגלל שלשכנים שם היה נדמה שאין לנו הרבה מה לעשות בחיים, נתבקשנו לכהן בתפקיד הנקרא "וועד הבית".

לא סירבנו, זה באמת הכניס קצת חיים לביתנו ובפרט שבבנין בו גרנו, היה לתפקיד זה לא מעט השלכות, והשתדלתי לעשות זאת בנאמנות ובמסירות. אלא שאז הגיע שלב שגרם למהפך רציני מאד בחיי.

אצלנו בבנין עקב יוזמה פרטית של אדם אחד, נהפכה כל הקומה העליונה משתי דירות גדולות, לשבע דירות קטנות שהושכרו לאנשים במצבים שונים, אשר דירות שכאלו היו מספיקות להם. כתוצאה מכך, החלו בבנין הרבה חילוקי דעות, הן בענין התשלום למעלית, ניקיון המדרגות, ועוד עניינים.

כדי לעשות לזה סוף, הוחלט על אספת דיירים שבה נקבל החלטות, וכך יחזרו החיים לשיגרתם מתוך אהבה ואחוה ואחדות, ומטבע הדברים הוחלט לעשות זאת בבית שלנו.

לבעלי אשר זכה ב"ה להיות שקוע ב-ד' אמות של הלכה, לא היתה כל התנגדות לכך, אולם הוא הודיע לי חד משמעית, אני לא ראשון המדברים וגם לא השני, מעולם לא דיברתי בפני ציבור. ואילו אני שבתכונה זו הייתי ההיפך המוחלט ממנו, הגבתי בביטול, אל תדאג, אני אעשה זאת במקומך.

באותו ערב, התאספו כולם בביתנו, ואז הכרתי "פרצופים חדשים" שכלל לא ידעתי על קיומם, ובפרט שאני גרה בקומה ראשונה, והם היו הדיירים מהקומה העליונה, ולכן הרגשתי קצת אי נעימות. מלבד זאת, גם נוכחתי לראות ששלושה מהם הגיעו לבד, הם היו אנשים בודדים לא נשואים. (לאחר מכן התברר לי שאחד מהם הוא רווק מבוגר, השני אלמן, והשלישי גרוש) אולם כל זה לא הפריע לי לנהל את הערב בצורה מרשימה ביותר, ואז עשיתי לצערי הרב, את אחת הטעויות הנוראות ביותר שעשיתי אי פעם בחיי, כפי שתיכף תבינו.

למחרת, הקלדנו, עצבנו יפה והדפסנו את ההחלטות של אותו ערב, ובקשתי מבעלי לעשות סיבוב לחלק את הדף. להפתעתי סיבוב שהיה אמור לקחת לו מספר דקות ערך לו יותר מחצי שעה!

כשבעלי חזר, ראיתי שהוא כולו אדום, והיה ברור לי שהוא קיבל על הראש ממישהו, אך לא חלמתי לרגע על מה ולמה.

בהתחלה, הוא ניסה להיתחמק מלגלות לי, וטען שזה לא קשור אלי, אך סקרנותי שגברה עד לשמים גרמה לי לנדנד לו עד שהוצאתי זאת ממנו, ואני מביאה לפניכן את הדברים כמעט מילה במילה, וכך הוא סיפר:

אחד השכנים מאלו שהיו פה אתמול פתח לי את הדלת, לקח את דף ההחלטות, ורגע לפני שהוא סגר, הוא סינן מפיו בזעם: אין לכם מחילה! וטרק את הדלת. נבהלתי כולי ודפקתי שוב, אך הוא לא מיהר לפתוח, וכשסוף סוף פתח, שאלתי אותו מייד, על מה? מה קרה?

